

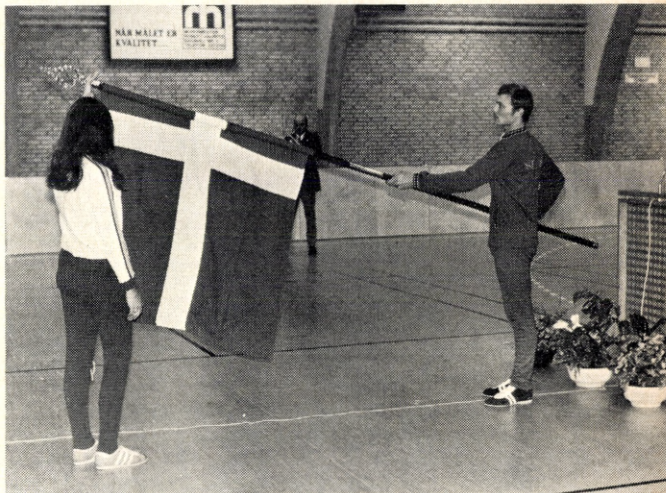

DANSK FIRMAIDRÆT

INDHOLD

Leder	2
Første, men ikke sidste	3
Dødsfald	5
Landsmesterskaberne	6
Marcher	9
Færre penge til idrætten	10
Sex farligere end idræt	10
VESTHALLEN i Slagelse	11
DFIF's hæderstegn	15
Helsingør – Hamlets by	16
Pausegymnastik	18
Odense kalder	20
Sportsulykkesforsikringen	20
Europakonferencen	21
Familieidræt/firmaidræt	22
DFIF flytter	23
Stævnekalender	24

Danmarkssamfundets gave
til den nye VESTHALLEN i Slagelse
præsenteres her for gæsterne
ved indvielsen.
Mere om Slagelses store dag
inde i bladet.

Nr. **7**

OKTOBER 1972

15. ÅRGANG

Betydningsfuldt at høre alle sammenslutningers meninger

De fleste af dette blads læsere ved, at firmaidrætten i disse år er inde i svære brydningstider. Ikke blot økonomiske – på dette område har det været brydningstider, så længe forbundet har bestået – men også ideologiske. Man kan blot henvise til det debatoplæg, som bragtes i sidste nummer af Dansk Firmaidræt, og som besvares i to indlæg i dette nummer af bladet.

I erkendelse af, at der er brydninger rundt omkring i forbundets kredse, sammenslutninger og klubber, besluttede DFIF's ledelse at indkalde til en såkaldt idé-debat, som fandt sted i weekend'en 30. september–1. oktober. Det var ikke et møde, hvor man kunne beslutte sig til dette eller hint, men mødet var ment som retningsgivende for hovedbestyrelsens arbejde i de kommende år. Hvad vil man med firmaidrætten? Og hvorfor?

Nok så væsentlige spørgsmål. Og derfor var det også beskæmmende at konstatere, at der var omkring 1/3 af forbundets sammenslutninger, som ikke mente at kunne bidrage til besvarelsen af disse spørgsmål – eller ikke ville! Når man så oven i købet ved, at flere af de manglende sammenslutninger har nogle af de debatterede problemer tæt inde på livet, forstår man ikke deres bevæggrunde til at blive borte.

Dem, der mødte op, fik til gengæld en udbytterig weekend ud af det. Sjældent har en firmaidrætslederforsamling haft en så positiv og fremadskuende debat som på dette møde i Skåde. Der er ingen af de deltagende, der rejste hjem med indtryk af, at de her blot havde haft lejlighed til at hygge sig en weekend på forbundets regning. Der var en heftig debat i grupperne, der blev virkelig gjort en indsats for at »tackle« problemerne. Der opnåedes ikke enighed om besvarelsenerne af de stillede spørgsmål, men det må netop være anledning til at spekulere over, om ikke sådanne idé-debatter, eller hvad man nu skal kalde dem, bliver – om ikke årlige – så tilbagevendende begivenheder.

Kredsene var oprindeligt tænkt som et bindeled mellem forbundsledelse og sammenslutninger, og som sådant virker de også på mange områder. Det har imidlertid vist sig, at der stadig er behov for en »konfrontation« mellem hovedbestyrelsen og sammenslutningernes ledere en gang imellem, når der er særligt vigtige problemer, der skal diskuteres. Derfor må man også håbe, at det går op for alle sammenslutninger, at deres synspunkter er lige så betydningsfulde som alle andres – og så møde op og fremlægge dem. Det behøver jo ikke at være formanden selv, der skal hjemme fra, hver gang der kaldes.

Skal vi komme gennem disse brydningstider stående på benene, må der holdes sammen. Og det bliver svært, når så mange svigter, hver gang der kaldes til samling. Tænk lidt over det. Det er trods alt firmaidrættens fremtid, det gælder.

Første, men ikke sidste gang, DFIF arrangerer idé-debat

Dansk Firmaidræts Forbunds idé-debat blev afviklet på Unge Hjem Højskole i Skåde i weekenden 30. september–1. oktober med deltagelse af repræsentanter fra omkring 2/3 af sammenslutningerne, men det er der sikkert ikke noget at sige til, når vi end ikke kan være fuldtallige på formandsmøder o. lign.

Til de fremmødtes ros skal siges, at alle – så vidt jeg har kunnet se – er gået til sagen med friskt mod og med interesse for at gøre forbundet stærkere og bedre arbejdende. Der var en del debat på tværs af grupperne, selv om man kunne formode, at man var enige i grupperne.

I øvrigt er det undertegnedes opfattelse, at en rokering i grupperne havde været ønskeligt. Det var en god og klog disposition at udpege både gruppeformand og -sekretær i forvejen, men jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at man var blevet bedre stillet, om alle gruppedeltagerne var blevet flyttet til andre grupper på et eller andet tidspunkt.

Jeg mener nemlig i flere tilfælde at have konstateret, at enkelte gruppedeltagere formelig blev tromlet ned i deres synspunkter af de øvrige i gruppen. Det kan i nogen grad forhindres ved rokeringer grupperne imellem.

At referere, hvad der i øvrigt skete, og hvad der fremkom under mødet, vil være ret uoverkommeligt, og det rigtige vil vel også være at afvente den rapport, som vil blive udarbejdet snarest, dels på grundlag af gruppesekretærernes konklusioner, dels på grundlag af debatsekretærernes afsluttende konklusioner.

jøvi

Da dette nummer af Dansk Firmaidræt skulle i trykken, inden gruppesekretærerne var helt færdige med deres konklusioner fra idé-debatten, fik vi lov til at kigge lidt over skuldrene hos den ene, *Henning Nielsen*, Viborg, og her er, hvad vi fik ud af det:

Familieidræt

Det første spørgsmål, man stillede på mødet, drejede sig om, hvorvidt DFIF i fremtiden skal hente sine aktive fra lukkede firmaidrætsklubber, eller om man også skal åbne for ægtefællerne.

Der var vist ingen, som troede, at man kunne nå til enighed om dette spørgsmål, men det kunne fastslås, at langt den overvejende del af mødedeltagerne gik ind for, at ægtefællerne skulle være med inden for firmaidrætten på det lokale plan. Derimod var der endnu modstand mod, at ægtefæller fik lov at deltage på kreds- og landsplan.

Det måtte naturligvis være en forudsætning for ægtefællernes deltagelse, at deres medlemskab kunne indpasses efter sammenslutningernes love. Enkelte gik endda så vidt, at man ville tillade børn som medlemmer af firmaidrætsklubberne på betingelse af, at de kun dyrkede samme idrætsgren, som forældrene var aktiv i. Skoler og gymnasier kunne derimod ikke godtages som firmaklubber, hvis de stillede hold af elever. Elever på skoler, der var erhvervsrettede, kunne man gå ind for.

Enighed var der om, at menige soldater og boligkarreer ikke kunne henføres under firmaidrætten. Angående dette sidste kom en bemærkning fra den norske observatør på mødet, idet han oplyste, at bedriftsidrætten i Norge så det som sin opgave at få folk i boligkarreer ud at motionere og derfor også havde accepteret sådanne medlemmer.

Men konklusionen af det hele bliver altså, at der var bred enighed om, at DFIF burde åbne for familieidrætten, d.v.s. ægtefællerne.

Sammenslutningsforhandlingerne

Næste spørgsmål gik ud på, om DFIF fortsat skulle engagere sig i sammenslutningsforhandlinger med de to store organisationer,

DDG&U og DDSG&I. Svaret fik man ved en vejledende afstemning, hvor det viste sig, at langt den overvejende del af stemmerne gik ind for en fortsat drøftelse om emnet.

Der var også en bred enighed om, at man på kursus- og konsulentfronten skulle søge samarbejdet styrket og udvidet.

Landsmesterskaberne

Der har snart mange gange været diskussion om, hvorvidt forbundets landsmesterskaber skulle fortsætte eller ikke. Det spurgte man også om under idé-debatten.

Og det måtte konstateres, at der var et lille flertal imod at fortsætte mesterskaberne under deres nuværende form. Kredsmesterskaberne ville man derimod gerne beholde.

For at tilgodese konkurrencemomentet, som naturligvis også må bestå inden for firmaidrætten, blev det foreslået, at man delte landsmesterskaberne op, således at de respektive discipliner holdtes forskellige steder rundt omkring i sammenslutningerne.

Et andet forslag gik ud, på, at et hold, som havde deltaget i landsmesterskaberne, ikke skulle kunne være med igen de næstfølgende 3 år. Endelig gik et tredje forslag ud på, at vi skulle afvikle landsstævne i samarbejde med DDG&U og DDSG&I som f. eks. i Holstebro.

Økonomien

Deltagerne blev stillet over for spørgsmålet, om de kunne gå ind for, at sammenslutningerne helt eller delvis gav afkald på det årlige tilskud fra forbundet mod f. eks. at kunne komme til Firmaidrættens Dag hvert 4. år med fri tilmelding, eventuelt til fordel for et stort årligt motionsarrangement eller uddannelse af instruktører i pausegymnastik.

Generelt ville man ikke give afkald på tilskuddet, selv om enkelte sammenslutninger

ikke ville få påvirket deres økonomi uden forbundets tilskud. Man var indstillet på, at hvis tilskuddet skulle falde bort, måtte det være sådan, at økonomisk dårligt stillede sammenslutninger og nye sammenslutninger kunne få tilskud.

Enkelte kunne gå ind for, at forbundet i stedet anvendte beløbet til uddannelse af instruktører i pausegymnastik.

Det daglige arbejde

Hovedbestyrelsen var åbenbart ikke bange for at stille til klø på mødet, for man spurgte også om, hvordan man bedømte den indsats, som forbundet, kredsene, udvalgene og sammenslutningerne ydede i det daglige arbejde.

Besvarelsen af dette spørgsmål resulterede i nogle konkrete forslag, som gik ud på,

at der skulle ske en aflastning af arbejdsbyrden på forbundets kontor,

at der udarbejdes mere fyldestgørende referater fra hovedbestyrelsesmøderne,

at kursustilbuddene sendes ud langt tidligere end nu før tilmeldingsfristernes udløb,

at kredsene pålægges at følge forbundets propositioner,

at der udarbejdes en pjece til sammenslutninger under oprettelse, og at pjecen sammen med forbundets blad fremlægges på biblioteket i de byer, der ikke har firmaidræts-sammenslutninger.

at der vælges et forretningsudvalg i kredsene, hvor kasserer og sekretær skulle vælges uden for bestyrelserne i de sammenslutninger, som kredsen omfatter, og

at idrætsudvalget nedsættes af hovedbestyrelsen i stedet for at blive valgt af repræsentantskabet.

Vi vil i et senere nummer vende tilbage til idé-debattens konklusion. OW

† **Dødsfald**
Bent E. Jørgensen

Dansk Firmaidræts Forbunds tidligere næstformand og kasserer, Bent E. Jørgensen, Glostrup, døde den 17. september efter lang tids sygdom, kun 40 år gammel.

Det kunne naturligvis ikke undgå at virke som et chok, da vi, der gennem hans ledergerning i forbundet stiftede nærmere bekendtskab med ham, fik meddelelsen om hans alt for tidlige bortgang. Vel vidste vi, at han i sin aktive tid inden for DFIF havde nogen sygdom at trækkes med, men ingen havde dog troet, at det skulle ende med, at han – kun 3 år efter at have lagt sine firmaidrætslederhverv på hylden – ikke skulle være blandt os mere.

Bent E. Jørgensen var politiker og firmaidrætsleder i én og samme person. Hans talent og interesse for begge områder gjorde ham til en skarp debattør, der tillige havde sine meningers mod. Han gik ikke på akkord med sine idealer, og det kunne derfor hænde, at en diskussion med ham som den ene deltager slog gnister. Men det var ind imellem ganske forfriskende.

Bent E. Jørgensen havde været firmaidrætsleder gennem mange år. Først i den lille firmaidrætsklub hos glødelampefabrikanten Søren Madsen, senere i Firma-Klubbernes Boldspil Union, København. I 1967 blev han valgt som kasserer i DFIF for året efter at overtage næstformandsposten, som han besad indtil repræsentantskabsmødet i 1969. Han har tillige virket som kursusleder og -instruktør inden for forbundet gennem adskillige år.

Hvor stor hans interesse for firmaidrættens end var, så var det vel nok det politiske, der stod hans hjerte nærmest. I sin tidligste ungdom fik han interesse for politik, og han startede sin politiske karriere i Radikal Ungdom. Senere blev han radikal folketingskandidat i Nakskov-kredsen, og ved sin død var det Kallundborg-kredsen, han repræsenterede. Han var medlem af Glostrup kommunalbestyrelse og skatterådsformand i Glostrup-kredsen.

Vor dybeste medfølelse samler sig om hans fru Tonni og deres 3 børn, der alt for tidligt har mistet mand og far.

Æret være hans minde.

Fåborg den store triumfator ved landsmesterskaberne i Århus

Landsmesterskaberne i smilets by, Århus, blev smilets landsmesterskaber. Trods mange spændende kampe, i hvilke nerverne ofte hængte uden på bluserne, var der kun meget få episoder på banerne, og det tjener deltagerne til ære, at vi efter disse landsmesterskaber kunne gå hjem og sige, at det var de hidtil bedste.

Den ydre ramme om landsmesterskaberne var den bedst tænkelige. Det imponerende idrætscenter i Vejlbj-Risskov indeholdt alt, hvad der kræves for at afvikle et sådant stævne – måske lige bortset fra skydebaner. At mesterskaberne så tillige blev betænkt af vejrguderne skal blot nævnes for fuldstændighedens skyld.

Landsmesterskaberne havde ca. 450 deltagere, og det kan nok være, at de omkring 20, som kom fra Fåborg, fik fuld valuta for deres rejseudgifter. Med al respekt for de sydfynske firmaidrætsfolk var der vist ikke mange, der ville have sat deres spareskillinger på dem i et væddemål om, hvem der ville blive landsmestre i håndboldrækkerne. Men det kan Kludekræmmerpigerne og Fåborg Kommunes herrer tage sig ganske let, for de hjembragte landsmesterskaber var helt fortjente, om end der måtte kæmpes hårdt for dem. Begge hold mødte sidste års landsmestre, der måtte neje sig, og ingen kan påstå, at de kom sovende til sejren, men mere herom senere.

Lørdag aften var der fest i idrætshøjskolens hal, og Villy Christensens kvintet sørgede udmærket for ledsagemusik til deltagerens »kon-ditræning«.

Skydning

Jyske Ingeniørregiment, Randers, var med igen i år, og holdet gentog kunststykket fra sidste år. I jævnt overlegen stil generobrede det landsmesterskabet med 426 points. Til gengæld var der mere spænding om andenpladsen, idet der kun var 2 points forskel mel-

lem nr. 2 og nr. 4. Nr. 2 med 422 points blev et andet østkredshold, nemlig Nissen, Langå (Randers).

Individuelt vandt *Ole Molbo*, Nissen, Langå, mesterskabet med 145 points.

11-mands fodbold

8 hold, delt op i 2 puljer, var med på 11-mandsbanerne. De to puljevindere skulle mødes i finalen, og sidste års landsmestre, *Ålborg Værft*, viste sig igen i år stærke nok til at spille sig frem til slutkampen, hvor de kom

Første spalte på modsatte side ses Fåborgs Kludekræmmerpiger. Dernæst skytten Ole Molbo, Langå, og Næstved Kommunes velspillende fodboldhold. I anden spalte øverst: Jyske Ingeniørregiment, som vandt skydning. Derunder Plumrose, Århus, vinder af damefodbold, Fåborg Kommunes herrehåndboldhold og Lorenzen, Esbjerg, vinder af 7-mands fodbold.

til at møde *Næstved Kommunes* unge, velspillende hold. Næstved-spillerne stiftede man bekendtskab med allerede ved sidste års mesterskaber i Frederikshavn, men dengang manglede de åbenbart lidt »hår på brystet«, for de måtte nøjes med at være lige ved at komme i finalen. I år var der ingen tvivl om, hvem der var bedst i den pulje, Næstved Kommune var med i. Holdet vandt ret sikre sejre og var således finaledeeltager.

Efter at have set begge hold i de indledende puljer var der tro på en god finalekamp, og det kom til at slå til. Næstved-hol-

det var den tand bedre, som 2-0 sejren viser, og det var helt fortjent, at mesterskabet skiftede fra det nordlige Jylland til det sydlige Sjælland. Hvis ellers Næstved-spillerne kan holde sammen i de næste par år, vil det blive svært at fravriste dem mesterskabet, for de er unge og virkelig gode fodboldspillere.

Håndbold

Damerne først. Det var så spændende, at det næsten ikke var til at holde ud. Holdet fra Fåborg med det pudsige navn *Kludekræmmerne* – forekommer det ikke lidt diskriminerende – måtte gennem det ene nervepirrende opgør efter det andet. Det startede med en semifinalenkamp mod *Quality System*, Helsingør, der på et tidspunkt var bagud 2-6, men kæmpede sig op til 6-6 inden kampens afslutning. Den efterfølgende omkamp endte ligeledes uafgjort, og så skulle pigerne ud i straffekastkonkurrence. 5 til hver, og først i det allersidste kast sikrede Fåborg-pigerne sig adgang til finalen, hvor de skulle møde sidste års landsmestre, *Jysk Telefon*, Århus.

Til trods for, at Kludekræmmerne havde været ude i omkamp i semifinalen, viste det sig overraskende nok i stand til at yde Århus-pigerne stærk modstand. Ja, Jysk Telefon kunne til sidst være glade for, at det lykkedes dem at udligne kort før den ordinære kamps sidste fløjt. Man havde virkelig medlidenhed med de gæve kræmmerpiger, der nu skulle ud i endnu et nervepirrende opgør, som oven i købet gjaldt mesterskabet. Men nerverne holdt. Omkampen endte også uafgjort, 1-1. Og Jysk Telefon brændte endda et straffekast på dette meget kritiske tidspunkt, hvor stillingen endnu var uafgjort i omkampen.

Så skulle finalen altså også afgøres på straffekast. 5 kast til hvert hold. 3 fra hvert hold scorede. Derefter skulle der skydes videre, indtil et af holdene brændte et kast, og ved

det ottende kast klarede Kludekræmmernes målkone mesterligt. Er der noget at sige til, at følelserne nu fik luft. Stakkels lille målkone, men hun kom da over kammeraternes lykkelige overfald og kunne sammen med dem, meget glade og lettede modtage Aksel Thorsens hjertelige lykønskninger sammen med pokalen og trøjerne som beviset for mesterskabet.

Knapt så spændende var det hos herrerne. I hvert fald ikke i finalen. Men *Fåborg Kommunes* semifinalenkamp mod sidste års landsmestre fra *Nyvirke*, Nyborg, blev dog noget af en gyser. De to hold skiftedes til at føre kampen igennem, men det blev Fåborg-holdet, der trak det længste strå med en 13-12 sejr, og dermed var det andet Fåborg-hold i finalen.

Det behøver vist ikke at være nogen hemmelighed, at det andet finalehold, *Viborg Kommune*, trak vejret lettet, da de hørte om Fåborg Kommunes sejr over Nyvirke, som netop i Frederikshavn havde vundet mesterskabet ved at slå Viborg Kommune. Med 6 divisionsspillere på holdet var Viborg Kommune nærmest storfavoritter til mesterskabet, men hvad skete? Den kloge narret den mindre kloge. Ved sikkert og klogt spil i det tempo, der passede dem bedst, spillede Fåborg Kommune sig til en sikker sejr på 17-11 og landsmesterskabet. Overraskende, men fortjent.

7-mands fodbold

For første gang havde DFIF arrangeret stævne i 7-mands fodbold. Det var ikke officielle landsmesterskaber, det gjaldt, men efter udtalelser efter mesterskaberne at dømme kan der næppe være tvivl om, at der fremover også vil blive kåret landsmestre i denne »afart« af fodboldspillet, som vinder større og større udbredelse overalt.

Stævnet omfattede både dame- og herrekampe, men medens der i herrerækken sås mange gode kampe, kniber det hos damerne endnu noget, både hvad det tekniske og det taktiske angår. Men pigerne går friskt til sagen, og de skal nok komme med en gang. Damefodbold er trods alt en temmelig ny foreteelse endnu.

I damerækken mødtes *Plumrose*, Århus, med *Toldvæsenet*, Randers, i finalen. Der blev

ikke scoret mange mål, men ét blev det da til, og det var *Plumrose*, der scorede det efter en vældig fin solopræstation af en af pigerne på holdet.

I herrerækken mødtes i finalen *Lorenzen*, Esbjerg, med *Ford*, Helsingør. Der var virkelig gode boldspillere på begge hold, men Esbjerg-spillerne var de bedste, og de kunne fortjent trække sig tilbage som vindere med cifrene 2-0.

Karlsgårde-march og Fanø-march

FIVO – det står for Firmaidræt i Varde og Omegn – har i samarbejde med Varde Turistforening arrangeret en ny medaljemarch, Karlsgårde-marchen, som man agter at gøre til en årlig tilbagevendende begivenhed.

Der deltog i år ca. 250 deltagere i den første *Karlsgårde-march*, der var delt op i 2 forskellige ruter på henholdsvis 23 km og 10 km. Ruterne var lagt gennem naturskønne områder, som betog deltagerne meget, og selv om vejret ikke var med arrangørerne, gav mange udtryk for håb om en gentagelse til næste år, hvad arrangørerne altså også stærkt overvejer.

Langt de fleste deltagere benyttede lejligheden til at trave den lange tur, men til alle deltagere var der medalje med et smukt motiv fra Nørholm hede.

Fanø-marchen

De vestjyder er åbenbart et marchglad folkefærd. I forvejen har Esbjerg Firma Idræt allerede skabt tradition med Vesterhavsmarchen, og nu foreligger der beretning om endnu en marchsucces fra det vestjydske.

Denne gang drejer det sig om *Fanø-mar-*

chen, som Esbjerg Firma Idræt har arrangeret i fællesskab med Esbjerg-Fanø Turistforening. 875 deltagere var ude på ruterne på henholdsvis 22 km og 10 km. I alt travedes der omkring 16.000 km.

Succes'en var så overvældende, at man allerede nu kan sige, at den vil blive gentaget i 1973, og man overvejer i Esbjerg, om man skal supplere de eksisterende ruter med en rute øen rundt, d.v.s. ca. 48 km. Og det kan næppe afskrække de marchglade vestjyder med den træning, de efterhånden må komme i.

Marchdeltagerne blev belønnet med henholdsvis sølv- og bronzemedaljer med Fanø-motiver.

Medaljemarchkalender

Marchsæsonen går nu på hæld, men det er redaktionens indtryk, at interessen for at marchere er i stigen, og derfor vil vi forsøge at lave en marchkalender før og under den kommende sæson, der starter i foråret 1973. Redaktionen tager dog gerne allerede nu mod oplysninger om marcher, der måtte være tilrettelagt i sæsonen 1973.

Færre penge til idrætten trods større omsætning

Dansk Tipstjeneste A/S har afsluttet sit regnskabsår 1971/72, og for en gangs skyld kan tipsdirektøren ikke meddele, at overskuddet og dermed tilskuddet til idrætten er steget. Tværtimod vil det for første gang i mange år blive mindre. Ganske vist ikke meget, men det er alligevel en kedelig tendens, der måske her er indledt.

Det ligger nemlig sådan, at man allerede på nuværende tidspunkt i det nye regnskabsår er bagud i omsætning i forhold til sidste år, og så er der næppe meget håb om, at overskuddet vil stige igen.

Der udloddes i år knapt 150.000 kr. mindre til idrætslige og kulturelle formål end sidste år, og det til trods for, at omsætningen i 1971/72 steg med 4,4 millioner kr. i forhold til 1970/71. Når overskuddet alligevel er blevet mindre, skyldes det, at man i år har udbetalt mange flere præmier end året før og dermed har fået meget højere portoudgifter og udgifter til bearbejdning af materialet i tipstjenesten.

Man ser altså tydeligt, at de mange små præmier kan have dårlig indflydelse på driftsregnskabet. Dels på grund af de større udgifter, der følger med udbetalingen, dels på grund af den vigende interesse for tipning, man omtvisteligt kan spore, når der i en længere periode ikke udbetales større gevinster.

Tiden begynder i øvrigt at nærme sig med hensyn til afslutningen af forhandlingerne i Kulturministerens Idrætsudvalg, og når der er skrevet betænkning her, venter alle, at der skal fremsættes forslag til ændring af den gældende tipslov. Det bliver spændende tider for firmaidrætten. Kommer forbundet på tipsloven? Eller skal vi fortsat hente vort tipstilskud hos indenrigsministeren?

Hvad end resultatet bliver, kan vi ikke være interesseret i et mindre overskud til fordeling til idrætten. Var det derfor ikke en idé, om du i næste uge tippede et par rækker mere?

Sex farligere end idræt

Akkurat som i andre af livets forhold sker der dødsfald i forbindelse med idrætsudøvelse, men mærkeligt nok basunerer det ikke ud: »det er farligt at dyrke idræt«. I og for sig var det jo ikke forkert om så skete – hvis man skal tro vore massemedier og forskere – for der findes jo snart ingenting, som ikke er farligt her i livet. Men er det da usædvanligt med hjertedød i forbindelse med idræt?

– Hjertedød i forbindelse med idræt er sjældent, hævder den kendte, amerikanske forsker, professor Ern Jokl fra Lexington, som også fremfører, at »dør nogen under udøvelse af idræt, så kommer det straks i avi-

serne«. Idræt i stærk varme eller kulde advarer Jokl dog bestemt imod. Sikkert er det, at idrætsudøvere oftere er modtagelige for infektioner end andre mennesker.

Jokls teori om hjertedød har for øvrigt fået støtte gennem et par nyligt foretagne undersøgelser i Vesttyskland, hvor tallene var ganske ens. Af 355 tilfælde, hvor dødsårsagen blev angivet som »hjerteslag«, viste det sig, at 170 indtraf under søvn og hvile, 27 ved bilkørsel, 24 under »seksuelt arbejde«, 19 i forbindelse med idræt og 15 under slagsmål.

Så pas på med jeres seksualliv – dyrk idræt i stedet!

Fra Dansk Idræt

Vesthallen i Slagelse indviet med værdighed

Beklageligvis faldt datoen for Slagelse Firma-Sports og Slagelse Bokseklubs indvielse af VESTHALLEN sammen med datoen for Dansk Firmaidræts Forbunds idé-debat i Skåde. Beklageligt var det, fordi vi kunne have undt de mange topledere inden for firmaidrætten, der var forsamlet i det jydsk, at have overværet den smukke, stilfulde og værdige indvielsesfestlighed, der fandt sted i Slagelse den 1. oktober. Og så naturligvis for ved eget syn at konstatere, hvilket pragtfuldt hjemsted de to foreninger har fået.

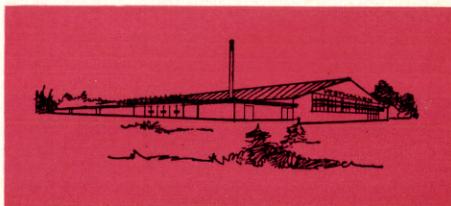
Dette sidste får firmaidrætslederne nu nok lejlighed til. Det skulle undre, om ikke Slagelse inviterede til stævne på et eller andet tidspunkt. Indvielsesprogrammet bestod af en elegant rystet cocktail bestående af en officiel indvielse, reception, frokost for særlig indbudte gæster, en showpræget sportskavalkade og endelig en middag for de mange, som på en eller anden måde har været med til at gøre hallen til det monument, den er blevet for ubrydeligt sammenhold og kammeratskab blandt bokserne og firmaidrætsfolkene i Slagelse.

De fleste af dette blads læsere ved, hvordan idrætshaller er, og Vesthallen adskiller sig næppe i særlig grad fra de fleste nyere haller. Lys og venligt indrettet, boldbanerne med internationale mål, dejlige, store omklædningsrum, redskabsrum samt det for denne hal særprægede, et boksetræningslokale, som bokserne i Slagelse glæder sig meget til at tage i brug. På 1. salen er indrettet cafeteria og mødelokaler, og disse faciliteter venter man sig meget af. De to foreningers medlemmer har hidtil ikke haft et samlingssted, der kunne danne ramme om et egentligt klubliv. Et sådant venter man vil blomstre i disse dejlige samlingslokaler.

Indvielsen indledtes af formanden for byggeudvalget, *Bent Stendorf Jensen*, der bød de

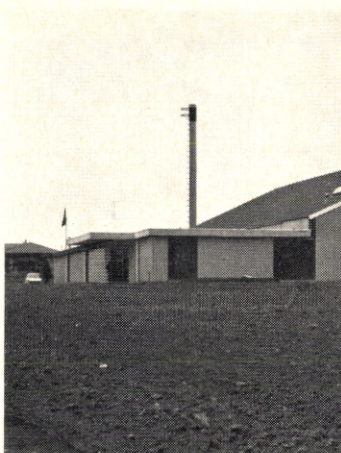
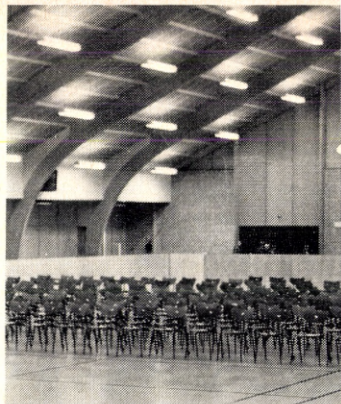
mange gæster med indenrigsminister *Egon Jensen* og borgmester *Aage Nørgaard* med frue i spidsen velkommen. I sin efterfølgende tale sagde Stendorf Jensen bl. a.:

– Det må kunne forstås, at denne dag indeholder særlige følelser for de mange af os, der igennem de sidste år har været mere eller mindre involveret i dette byggeri. Tankerne om en fast hal begyndte faktisk, da vi havde bygget boblehallen i 1966, hvor det dengang blev sagt, at om 5 år skulle vi gerne være i gang med rejsningen af en fast hal. Gennem årene fra 1966 har der stadig været afholdt forskellige arrangementer til fordel for denne hal, og målet har hele tiden stået for os: en fast hal skulle blive en realitet. De mange arrangementer kastede mange penge af sig, penge, der var en nødvendighed – det vidste vi dog – for at ønskerne skulle kunne opfyldes. I dag kan vi sige, at den egenkapital, der er lagt i Vesthallen, er på mere end 550.000 kr., og ikke nok med at vi er stolte af dette beløb, jeg synes også, at vi har lov til at fastslå, at vi har grund til at være stolte. Det er mange mennesker, der har lagt krop og ikke mindst sjæl i disse arrangementer.

Senere sagde Stendorf Jensen:

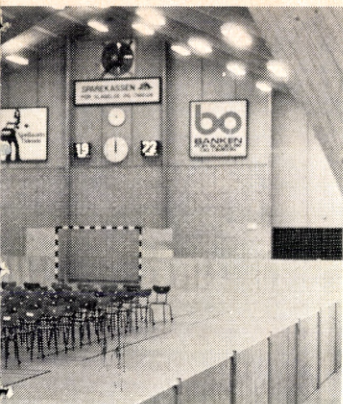
– Jeg har nævnt, at to foreninger står bag Vesthallen. Og der er vel i og for sig et kuriosum i dette samarbejde! Vi tilhører hver sit landsforbund, men har alligevel bevist, at man også på tværs af disse kan samarbejde om løsningen af praktiske ting. Vi ved også,

Øverste række fv.: Vesthallens indvielse overværedes af indenrigsminister Egon Jensen samt borgmester Aage Nørgaard med frue. Gæsterne ses her sammen med formanden for byggeudvalget, Bent Stendorf Jensen. I midten et vue ud over den dejlige hal. Th. ses DFIF's konstituerede formand, Henry Jepsen, sammen med Bent Stendorf og kassereren i byggeudvalget, Axel Houg. Herover foretager borgmesteren den officielle åbning af hallen.

Fra Slagelse

es store dag

Tv. herfor: Vesthallen set udefra. Herover et blik ud over frokostselskabet på indvielsesdagen. I billedrækken herunder ses fra venstre: Bent Stendorf Jensen under sin tale. Dernæst et billede fra sportskavalkaden, hvor man ser den danske olympiske bokser, Ib Bøtcher, mod Mogens Fogt, Slagelse. Så præsenteres hallens inspektørpar, Vagn Nielsen og frue. Næste taler er formanden for Slagelse Firma-Sport, Ole Olsen. Så slår borgmesteren det første søm i den nye fane – for fædrelandet. Sidste billede viser formanden for Slagelse Bokseklub, Karl Nielsen.

at man højere oppe i landsledelsen virkelig taler sammen i disse år, taler sammen for at løse de mange idrætslige problemer, der selvfølgelig er til stede, når stort set hele landets befolkning fylkes i de forskellige idrætsforbund. Vi ved også, at løsningen på mange problemer må ske de kommende år, og vi ved også, at der skal et godt samarbejde til mellem idrætsforbundene, for at løsninger skal findes. Må dette samarbejde på det praktiske område mellem Slagelse Bokseklub og Slagelse Firma-Sport kunne være et eksempel på, at det kan lade sig gøre.

Bent Stendorf Jensen sluttede med at takke alle, der på en eller anden måde havde medvirket til at gøre Vesthallen til en realitet. Han afløstes på talerstolen af borgmester Aage Nørgaard, der bl. a. udtalte:

– Slagelse Firma-Sport har før vist, at den kan løse en stor opgave, men jeg vil alligevel prise den indsats, som firmasportens udøvere sammen med bokseklubbens medlemmer har ydet ved rejsningen af denne hal. Jeg vil også gerne kredse lidt om det samarbejde, som byrådet har haft med byggeudvalget fra de 2 foreninger, for uden dette samarbejde var op-

gaven aldrig blevet løst. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at byrådet så med nogen skepsis på det første projekt, byggeudvalget mødte op med, og vi anmodede udvalget om at gå hjem og tænke lidt over sagerne. Det gjorde det, og jeg kan roligt sige, at det fortsatte arbejde fjernede den gensidige skepsis, og vi er i byrådet meget tilfredse med denne

hal, som vitterligt har sparet os for at bygge en gymnastiksal på den nærliggende Marievangsskole. Kommunen lejer sig ind i Vesthallen i de dagtimer, der alligevel er ledige, og sparer derved selv at bygge.

Det må være en idé, som kan bruges af andre kommuner, og jeg overgiver den hermed til gratis efterfølgelse.

Borgmesteren sluttede sin tale med at overrække byrådets gave til hallen: 25.000 kr. til indkøb af 400 stole.

Borgmesteren indviede derefter hallen ved at overklippe en symbolsk snor mellem to standere med ordene:

– Jeg indvier hermed den 1. oktober 1972 Vesthallen til brug for Slagelse kommunes borgere under mottoet »En sund sjæl i et sundt legeme«.

Derefter førtes Danmarkssamfundets gave til hallen ind. Samfundets repræsentant, Sv. Møller, overrakte en fane, som straks indviedes ved, at borgmesteren og pastor Vagn Bjergved slog hver et søm i for henholdsvis fædrelandet og dronningen.

Herefter var en lang række talere på talerstolen. Nævnes kan bl. a. formanden for SFS, *Ole Olsen*, formanden for SBK, *Karl Nielsen*, den konstituerede formand for DFIF, *Henry Jepsen*, formanden for DABU, *Harry Toft*, formanden for samvirkende idrætsklubber i Slagelse, *Vagn Carlslund*, og endelig manden bag byggeprojektet, ingeniør *L. P. Madsen*.

Efter den officielle åbning var der åbent hus, hvor mange af de to foreningers venner fandt inden for og så den dejlige hal. Senere var der frokost, hvor talerrækken fortsatte, og hvor de mange »medbyggere« – malerarbejdet lavede de to foreningers medlemmer nemlig selv – endelig kunne slappe lidt af oven på nogle forudgående, meget anstrengende dage for at få hallen færdig til indvielsen.

Om eftermiddagen var der sportskavalkade, hvor man bl. a. så vor olympiske bokser og danske mester, Ib Bøtcher, Valby, bokse opvisningskamp mod den lokale helt, Mogens Fogt. Der var trambolinspring, gymnastik ved Ole Benediktsson, bordtennis med bl. a. Niels Ramberg, håndbold med Efterslægtens 1. divisionshold mod et lokalt hold samt indfodbold, hvor Stjerneholdet med mange kendte navne dystede med to lokale hold. Det var sport, det var show, det var sjovt.

Indvielsesfestlighederne var ikke slut her-

med. Den efterfølgende lørdag slog det halve Slagelse sig løs i hallen ved et stort gallashow med Palmehaveorkestret og mange kendte, danske solister, og dermed havde Slagelse Firma-Sport og Slagelse Bokseklub indviet den hal, som i fremtiden skal danne rammen om et rigt og levende foreningsliv for unge og ældre slagelseanere. Med håbet om, at de mange, som vil få deres gang i Vesthallen, vil værne om deres nye samlingssted, ønsker Dansk Firmaidræt de to foreninger held og lykke med den i fremtiden.

DFIF's hæderstegn til Axel Houg, Slagelse

En af mændene bag Vesthallen i Slagelse, *Axel Houg*, blev i forbindelse med hallens indvielse den 1. oktober tildelt Dansk Firmaidræts Forbunds hæderstegn for et langt og stort arbejde for firmaidrætten.

Axel Hougs indsats for Slagelse Firma-Sport kan bogstavelig talt måles i kroner og ører, idet han har været SFS en strålende kasserer ved særlige arrangementer og i særlige situationer gennem mange år. Han var kasserer i de byggeudvalg, som har været nedsat, både da Boblehallen skulle rejses, og nu da den nye Vesthallen skulle bygges. Han har været manden, som den øvrige bestyrelse i Slagelse kun har kunnet få penge ud af til ét formål, nemlig halbyggeriet. Han har kort sagt haft en afgørende indflydelse på, at det økonomiske grundlag bag halbyggeriet har været til stede, og vi ved, at hans medarbejdere i Slagelse har sat meget stor pris på hans faglige indsigt og dygtighed i forbindelse med rejsningen af begge haller.

Vi gratulerer Axel Houg med hæderen.

Helsingør - Hamlets by årsmødeby 1972

»To be or not to be« – at være eller ikke være. Disse berømte replikker fra Shakespeare-dramaet »Hamlet« har været og vil altid være sagen for Helsingør. At være midtpunktet i det pulserende liv er altid lykkedes for Helsingør. Og at være i Helsingør – Nordens festlige hjørne – det er en oplevelse.

Helsingørs kosmopolitiske beliggenhed som porten mellem den skandinaviske halvø og det europæiske kontinent har givet byen et særligt præg, både i bygningsstil og i befolkningen.

Fra havnen transporterer de tre rederier, DSB, det svenske Linjebus og de norske Sundbusser, årligt 13 millioner passagerer tværs over sundet, der her kun er 4 km bredt, til Helsingborg i Sverige. Færgetrafikken er så tæt, at havneindløbet hvert 6. minut passeres af en færge for ind- eller udgående.

Det var Erik af Pommeren, der i 1426 gav Helsingør sine købstadsrettigheder, og i 1429 indførte han sundtolden, hvormed Helsingørs storhedstid indledtes. Indtil dens ophævelse i 1857 måtte alle skibe, der passerede Øresund, ankre op på Helsingørs Red og betale told til den danske konge af deres last. Helsingør blev derved en velkendt by i hele den søfarende verden. Det var i sejlskibenes tid, og ved vindstille kunne der ligge 5–600 skibe og vente på vind i sejlene. Ventetiden fordrev søfolkene ved at lade sig færge ind til Helsingør og more sig i de mange sømandsknejsper dér, og det er sikkert gået varmt til i de smalle gader.

Fra den tid stammer Helsingørs særprægede bymiljø med de smukke skibsklarerergårde, skibsprovianteringsforretninger, hvoraf der nu kun er én tilbage, og købmandsgårdene. Her ligger nu også Det gamle Apotek i Strandgade, der har været byens apotek siden 1692, men nu fungerer som bank.

I mange af husene er der nu moderne forretninger og små, sjove butikker, og i de smalle gader myldrer det med mennesker af mange nationaliteter. En trafiktælling har vist, at der går lige så mange mennesker på Helsingørs hovedgade som på Strøget i København. Mange svenske husmødre tager til Helsingør for at købe ind, så der er ligefrem specielle svenskerforretninger.

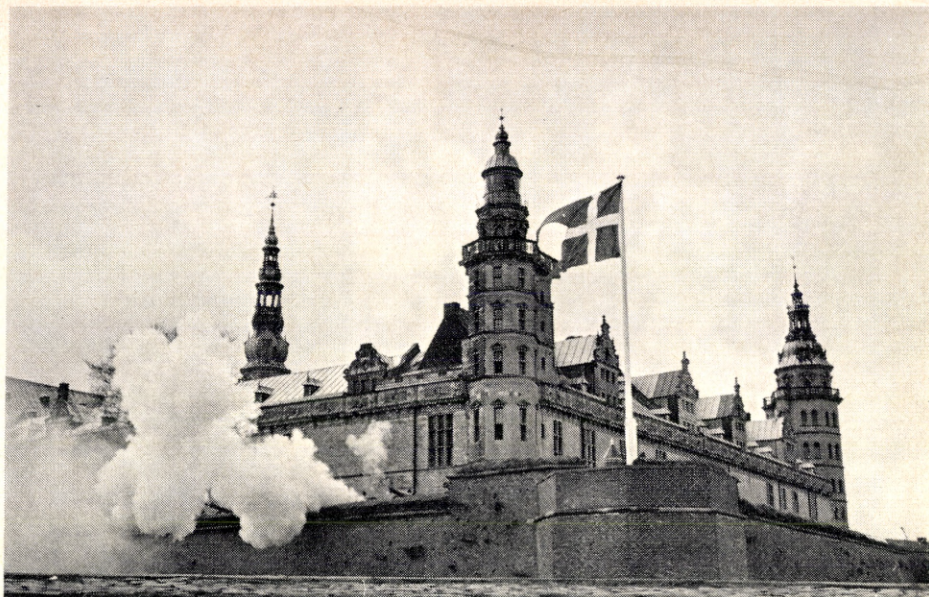
Gennem Helsingørs gågade kommer man til Axeltorv fra 1691, hvor der er torvedag onsdag og lørdag. Torvet er da én farverig myretue af blomster og mennesker. Byens ældste torv, det såkaldte slagtertorv, lå ved domkirken, og her havde også Helsingørs fiskere, bagere og slagtere ret til at torve.

Ved byens hjerte ligger skibsværftet, hvis søsætninger er en oplevelse for den besøgende, der er så heldig at være i byen, når de finder sted. – Af andre industrier har byen Wiibroes Bryggeri og gummifabrikken Tretorn samt en række mindre industrier.

Helsingør er Hamlets by. Tusinder af turister tager til Helsingør for at se Hamlets slot, Kronborg, et af Nordeuropas mest monumentale bygningsværker, bygget i hollandsk renaissance af Frederik II i 1584. De største navne inden for skuespilkunsten har gennem årene i slotsgården givet liv til rollen som Hamlet i Shakespeares drama, der har gjort dette slot verdensberømt.

Helsingørs domkirke, Sct. Olai Kirke, er fra 1200-tallet, men fik sin nuværende skikkelse i 1559. Dens irgrønne spir rager højt op over byens røde tage og ses viden om. Kirkens pragtfulde inventar vidner om borgernes kærlighed til deres kirke. Sct. Olai Kirke blev domkirke i 1961.

Sct. Mariæ Kirke med karmeliterklosteret fra 1430 er den bedst bevarede klosterbygning i Skandinavien. Det gotiske bygnings-

Helsingørs berømte slot, Kronborg, der er verdenskendt gennem Shakespeares skuespil om Hamlet.

kompleks fremtræder som en ubrydelig helhed – skøn i sin harmoni og med stilrene konturer både i ydre og indre. Den verdensberømte komponist, Didrik Buxtehude, var i årene 1660–68 kirkens organist. Kirken og klostret er et usædvanligt interessant kapitel i byens historie.

En særpræget seværdighed er »Klub for berøjste Håndværkere«s samlingslokaler, Naverhulen i Sct. Annagade, med mange hjembragte ting fra det sydlige Europa, fra dengang svendene »gik på valsen«.

Det helt nye Danmarks tekniske Museum indeholder bl. a. Valdemar Poulsens tromletelegrafon fra 1898, Ellehammers første flyvemaskine og Københavns Sporvejes *Hønen*. Lidt syd for Helsingør ligger det kendte udstillingscenter Louisiana.

Helsingør er stadig Nordens festlige hjørne, men skibsklarerergårdene og sømandsknejperne er i dag afløst af moderne kongreshoteller, gode borgerlige hoteller og hyggelige restauranter med musik og dans, og hvor

man kan få Wiibroes Hamlet og Ofelia øl. Det er i Helsingør, kongressen danser.

Hvor det før var fremmede søfolk, der prægede byen, er det i dag svenske husmødre på indkøbsture, turister og kongresdeltagere af mange nationaliteter, der besøger Helsingør. Det er også naturligt, at Den internationale Højskole ligger i Helsingør.

Besøger man Helsingør, må man også en tur »hinsidan« til byens »østre bydel«, Helsingborg. Der er en forbilledlig kontakt mellem de to byer, og på nogle punkter supplerer de hinanden. F. eks. har Helsingborg et koncerthus og et teater, som mange danskere har glæde af, til gengæld må svenskerne til Helsingør for at more sig.

Ønsker De at vide mere om Helsingør, skulle vi hilse fra turistchefen og gøre opmærksom på, at De er meget velkommen på Turistbureauet, der ligger i Strandgade 93, og som har åbent dagligt fra 9–17. Der kan også ringes dertil på telefon 03 - 21 13 33.

Større produktivitet med pausegymnastik

Som en af de 2 deltagere, DFIF kunne sende på Svenska Korporationsidrottsförbundets Bosön-kursus, beretter Werner Køhrsen, Kolding, om sine indtryk fra kurset og indfletter lidt om det endnu uopdyrkede felt her i landet, nemlig pausegymnastikken.

Det var to forventningsfulde kursister – *Børge Kristensen*, Nyborg, og undertegnede – som ankom til Stockholm den 29. juli for at deltage i årets Bosön-kursus. Rejsefeberen havde næppe lagt sig, før man hovedkuls blev trukket ind i lektionskværnen.

Der var lagt op til, at der skulle bestilles noget – og der blev bestilt noget. End ikke pauserne kunne udnyttes i fuld udstrækning til egne sysler. Gruppen kaldte til samling!

Intet under, at disse Bosön-kurser har fået noget af en myte hæftet på sig, men årets kursus har intet opdigtet på sig. Det var en virkelig oplevelse. Man skal næsten begynde denne beretning med »Der var engang...« som alle gode eventyr, for det er eventyrligt, at svenskerne det ene år efter det andet kan stable både kvalitet, god atmosfære og lærdom på benene, når man ved, at klientellet skifter fra år til år. Hatten af for det.

Men jeg vil forsøge at give en beskrivelse af mit »arbejdsområde« på kurset – pausegymnastikken. Lektionerne omfattede næsten alt, både teoretisk og praktisk, og derfor var det klogest at beholde praktikstøjet på hele dagen, fra 07.30 til 20.30.

Pausegymnastikken i Sverige er en så almindelig foreteelse, at den hører med som en naturlig del af arbejdet, i hvert fald på mange arbejdspladser. Denne tingenes tilstand må først og fremmest skyldes en enorm interesse fra lederne side og dernæst Korpens uddannelsesprogram. Man har indset, at trivselen på arbejdspladsen – såvel fysisk som psykisk

– har stor betydning for arbejdsglæden. Hvor pausegymnastikken er 100 pct. udbygget, ser man hen til den i lighed med f. eks. frokostpausen. Pausegymnastikkens målsætning er at modvirke muskulære spændinger, som ganske af sig selv kommer, når en ensidig bunden arbejdsstilling er nødvendig for arbejdet.

Pausegymnastik må ikke sidestilles med motionsgymnastik; den må ikke blive for motionspræget, men den skal være afslappende for musklerne. Øvelserne må ikke være for svære, da det gælder om at få alle til at deltage. At den heller ikke må være for kraftig, er naturligt, idet aldersgrupperne på en arbejdsplads er stærkt varierende. Såvel den unge som den, der er op i årene, skal have udbytte. Ligeledes må der naturligvis tages hensyn til diverse skavanker, som mange mennesker gennem årene har erhvervet sig. Opmærksomheden må også lige rettes på 2 ømme punkter, nemlig nakken og lænden – her må fares med stor forsigtighed.

Selve pausen bør lægges til det længste stræk i arbejdstiden og have en varighed på ca. 5–10 minutter. For at gøre det hele mere indbydende og glidende bruger man særlig indstillet, populær musik som ledsagelse. Omkostningerne til det hele er meget beskedne.

Mentalitetsændring må til

Det er blevet klart for mig, at man for at få dette begreb indført i Danmark må ændre mentalitet. Det er helt indlysende, at i et industrisamfund som det danske har mange mennesker pådraget sig en skade, forårsaget af ensidige arbejdsstillinger. Resultatet er blevet, at man har mistet evnen til at slappe af. I relation til dette behøver man blot at tænke på den meget store ordination af nervepiller, som skal medvirke til at afslappe muskulaturen. Men piller er nu engang gift.

Ved en fornuftig gennemtænkning af pro-

blemet er det helt indlysende, at samfundet kan spares for mange sygedage og penge ved at interessere sig for og slå til mod problemet.

For at kendskabet til pausegymnastikken skal kunne slå igennem, må arbejdsgiverne og LO i første række gå ind for den. På denne måde vil de to gruppers medlemmer blive informeret. Dernæst må den praktiske opgave lægges over til den organisation, der har det som en naturlig del af sin opgave, nemlig Dansk Firmaidræts Forbund. Her må man uddanne ledere, og disse må så sørge for, at alle på arbejdspladsen får tilbudt aktiviteten. Når man først er kommet i gang, bliver til slutningen større og større. Det er en kendsgerning efter erfaringerne fra Sverige.

Når ringen er sluttet, bliver resultatet: bedre trivsel på arbejdspladsen, både fysisk og psykisk, og det betyder igen større arbejdsglæde og større produktivitet, idet der kan spares både sygedage og udgifterne her til. Det vil hele samfundet få gavn af.

Sygekassernes formue

Et ømt punkt for os her i landet er økonomien, men i lighed med så mange andre opgaver må pausegymnastikken også gøres til en samfundsopgave. Det er det, vi må lære de bevillende myndigheder, så man »lindrer lidt mere på kassen«. Sygekasserne nedlægges næste år, og her findes kæmpeformuer, som må kunne hjælpe til med løsningen af denne opgave. Sygekassernes opgave må også være at forebygge, ikke kun at hjælpe, når skaden er sket. Men lad denne sidste betragtning stå for egen regning; vi lærte ikke på kurset i Sverige, hvordan sygekasserne i Danmark skulle få deres formuer brugt!

Foruden pausegymnastikken fik man et indblik i motionsgymnastik og de mere kraftfulde former for motion samt ungdomsidræt, som er en ting, man i broderlandet er gået meget ind for at uddanne ledere til. Man satser meget på ungdommen.

Og så skulle vi selvfølgelig alle sammen ud

Dansken Werner Kohrsen – som svenskerne omtalte vor repræsentant på årets Bosön-kursus – ses her i yndigt selskab. Det vil kunne forstås, hvis der til næste år ikke bliver problemer med at finde repræsentanter til dette kursus.

på et terrænløb, som var tilrettelagt således, at alle kunne være med. Og hvilken natur – så skøn, så skøn. Det er højst sandsynligt derfor, at både nordmændene og svenskerne er så meget mere natur- og motionsglade end danskerne.

En halv dag blev brugt til besøg på en af L. M. Ericssons fabrikker, en virksomhed med 7.000 ansatte. Her fik de udenlandske deltagere på kurset lejlighed til at se motionsrum, gymnastiksal, svømmehal m. m., et anlæg, der fik en kondiot til at slikke sig om munden.

Men endnu engang havde svenskerne slikket fremme, og det var, da vi så Stockholm bys nyeste anlæg for de natur- og motionsglade. Det var ikke almindelige skovstier, man løb på, nej, det var skam anlagte fjedrende baner, der var et resultat af utallige forsøg

med at finde frem til den rette belægning. Lys manglede der heller ikke.

Rundturen sluttede med en besigtigelse af Korpens kontorer.

Efterhånden som man kommer ind i dagligdagen igen, begynder indtrykkene fra kurset at sætte sig. Men for én, der ikke har oplevet atmosfæren og kammeratskabet på Bosön, vil det være svært at forstå, hvilken oplevelse det er. For mit vedkommende vil kurset stå som den største oplevelse, jeg har haft i min tid som firmaidrætsmand.

Som afslutning vil jeg derfor gennem disse linier sige tak til såvel Korpen som DFIF samt til alle de gode kursus-kammerater, som jeg håber må få held og lykke med det fremtidige arbejde for firmaidrættens.

Werner Køhrsen.

Odense kalder til badminton

Firmasport-Klubbernes Sammenslutning i Odense indbyder til stort åbent stævne i badminton lørdag den 18. og søndag den 19. november i OBK-Hallen i Odense. Indbydelser og tilmeldingsblanketter er udsendt til alle sammenslutninger under DFIF, og sidste frist for tilmelding er fastsat til 30. oktober.

Der spilles i mester-, A-, B-, C-, D- samt old girls/boys-rækker. Old girls/boys skal være fyldt 35 år inden første stævnedag. Tilmeldelsen begrænses til to kategorier inden for ovennævnte rækker. Der spilles om mange fine præmier i alle rækker, og selv motionister har store vinderchancer i C- og D-rækken.

Det kan lige nås med tilmeldingen. Har du ikke fået en tilmeldingsblanket, kan du få den tilsendt ved at henvende dig til *FKS Badminton, Langegade 4-6, 5000 Odense*. Telefon (09) 13 00 06. *Badmintonudvalget.*

Nyt om Sportsulykkesforsikring

Forsikrings-selskabet AU/MLU Forsikring har udsendt følgende meddelelse til orientering for forsikringstagere under sportsulykkesforsikringsordningen:

Efter samråd med hovedforbundene under Idrættens Fællesråd kan der ikke længere tegnes forsikring mod indtægtsstab (dagpenge) i forbindelse med sportsulykkesforsikringen.

Fremtidig kan der altså kun tegnes forsikringer til 11 kr. omfattende døds- og invaliditetserstatning samt tandskader og helbreds-omkostninger.

Motionér Dem stank	100 KALORIER			
	 5 min. trappégang	 10 min. løb	 15 min. cykling	 20 min. gang

Europakonferencen i Hamburg

I dagene 17.–20. august deltog Henry Jepsen, Karl Randrup og Jytte Jørgensen i den 6. europæiske firmaidrætskonference, der afholdtes i Hamburg, og dermed har vi også inden for firmaidrættens indledt et bredere europæisk samarbejde – noget der jo er meget på tale i disse tider. Danmark har kun én gang tidligere været repræsenteret ved disse konferencer, og det var endnu inden en bredere repræsentation fra Europa var aktuel.

Finner, nordmænd, svenskere og danskere havde allerede på det nordiske møde i Esbjerg vedtaget at optræde med fælles holdning til de fremlagte debatemner. Ligeledes havde man vedtaget, at én mand, svenskeren Arvidsson, skulle være talsmand for alle 4 nordiske lande.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at de sydligere europæiske lande har en anden opfattelse af firmaidrættens, end vi har her på de nordligere breddegrader. Der var således megen tale om, at der skulle arrangeres landskampe mellem forbundene – med udvalgte hold. Det gik man skarpt imod fra nordisk side. Det er ikke overensstemmende med firmaidrættens idé og grundlag.

Det er dog også, som om den nordiske tanke med firmaidrættens er ved at vinde indpas andre steder. Tyske repræsentanter gav udtryk for en positiv interesse for de tanker om firmaidrættens, som lægges for dagen heroppe.

Det er de danske deltageres indtryk, at man ikke får så meget ud af selve møderne under sådan en konference, men man anser det alligevel for overordentligt betydningsfuldt at samles med andre landes firmaidrætsledere og udveksle synspunkter, som dog nok er mest udbytterige, når man taler sammen mellem de mere officielle møder.

Der skete en del nyvalg, og ny præsident blev vesttyskeren Gerhard Hunt. Da den næ-

ste europæiske konference skal finde sted i Finland, valgtes en ny finsk vicepræsident til det ene af de to vicepræsidentembeder.

Man er i øvrigt indstillet på, at konferencen i Helsingfors skal være fælles nordisk arrangeret, således at man ved denne lejlighed vil kunne vise de øvrige medlemmer af Europakomiteen, hvordan firmaidrættens dyrkes i Norden.

Noget, der slog de danske deltagere, var tyskernes enorme gæstfrihed. Alle udenlandske gæster blev overlæst med gaver fra arrangører og virksomheder, man besøgte under konferencen.

Deltagerne fik en oplevelse, som gjorde et stort indtryk på dem. De blev inviteret til Kiel, hvor de fik lejlighed til at bese det olympiske sejlstadion, hvor man ugedagen efter skulle starte de olympiske sejladsere. De fik det storslåede byggeri på land at se, hvorefter man var på sejlur ud til selve sejlbanerne.

Efter konferencen anmodede Europakomiteens eksekutivkomité i øvrigt Dansk Firmaidræts Forbund om at være behjælpelig med at arrangere det næste møde, som man havde tænkt sig at afholde i København, og det gav man selvfølgelig tilslagn om.

Efterlysning

En af deltagerne i landmesterskaberne i Århus, *Marianne Olsen, Munkegade 7, 4660 Store Heddinge*, har mistet sin frakke, der under aftenfesten lørdag aften var hængt ind i garderoben i hallen. Det var en lysebrun sommerfrakke af terylene med bælte, str. 42. Fabrikat GT.

Vedkommende, som er kommet i besiddelse af ovennævnte frakke, bedes kontakte *Marianne Olsen direkte*.

Familieidræt contra firmaidræt

I DANSK FIRMAIDRÆT nr. 6 findes et debatoplæg fra formanden for FKS, Odense, vor gode ven, Alfred Petersen, og en leder om deltageberettigelsen i DFIF-konkurrencer af formanden for Kolding Firma-Sport, Henning H. Jensen.

Man efterlyser fra redaktionens side kommentarer hertil, og vi vil da gerne bidrage med en sådan kommentar:

Vi er enige med Alfred Petersen i hans synspunkter om motion for familien. Det har både hans og vor daglige arbejdsplads glæde af på det idrætslige område, idet vor brancheorganisations love tillader deltagelse af hustruer ved organisationens arrangementer. Det betyder noget meget væsentligt for os dette, at vi kan have vore koner med i de respektive konkurrencer, og det giver også hustruerne lejlighed til at knytte mange værdifulde kontakter til andre kollegers koner.

Men at det nævnte tilfælde med et »skoleholds« deltagelse kan have foranlediget nogle firma-klubber til at spekulere på, om det kan være meningen med firmaidræt og i overensstemmelse med dens principper, er i høj grad forståeligt, og så er det også forståeligt, at ledelsen er nødt til at beskæftige sig med det lovmedholdelige i en sådan deltagelse.

Vi har dog svært ved at følge Henning H. Jensen i hans betragtninger om at sætte sig selv i forlegenhed ved at »lukke op« for ægtefæller, »familie-idræt« og andre »løse forbindelser«.

Det er vores opfattelse, at man ikke behøver at sætte sig ud over firmaidrættens idé og principper ved at give konkurrenceadgang for, for eksempel i første omgang, ægtefæller. Firmaidrættens formål må dog stadig være at aktivisere flest mulige til størst mulig gavn for befolkningens legemlige trivsel. Denne trivsel har, for os at se, et helt oplagt sam-

fundsgavnligt sigte, hvilket vel vanskeligt kan overvurderes.

Hvis DFIF føler sig sat i forlegenhed ved at »lukke op«, kan man nok få den tanke, om man ikke til syvende og sidst gør portalen mindre.

Men det springende punkt i dette spørgsmål er nok de ansvarlige ledes frygt for, at konkurrencemomentet ved en eventuel »oplukning« bliver større end blot dette at dyrke idræt for motionens skyld, hvilket måske i ledernes øjne (såmænd også de mindre firma-klubbers) kan befrygtes at afskrække »motionisterne« for deltagelse i konkurrencer på DFIF-plan. Hertil kan vi så stille det meget relevante spørgsmål: Hvad med at prøve en »oplukning?«

Man kan sagtens i de respektive turneringsreglementer og -programmer fastsætte deltagerbegrænsning på sådanne af DFIF afholdte arrangementer uden derfor at gå imod en lovbestemmelse omfattende ægtefællers medlemskab.

Som eksempler herpå kan nævnes visse aldersmæssige begrænsninger (dette sker jo allerede ved old boys-deltagelse), det kan være kvalitetsmæssige begrænsninger (elitespillere under DIF's lokalforbund kan ikke deltage), eller der kan være tidsmæssig begrænsning for disses ægtefællers deltagelse (f. eks. mindst 5-årigt medlemskab af en firmaklub under DFIF).

Som det ses, er der muligheder nok, uden at undertegnede dog skal gøre mig klog på den praktiske gennemførelse af disse regler, i hvert fald på denne plads.

Men de nævnte ting må dog helt selvfølgelig nøje overvejes i DFIF's ledelse i samråd med klubbernes repræsentanter via forelægning af lovforslag herom i de respektive kompetente forsamlinger.

Jeg er dog nogenlunde sikker på, at Alfred Petersens tanker om »familie-idræt« ikke umiddelbart kan godtages alle steder, men at optage ægtefæller som fuldgyltige medlemmer vil være en meget positiv ting, som med garanti ikke vil skade DFIF og langt mindre de tanker, som DFIF mener at stå for.

Med tak for optagelsen. *J. Elholm*,
formand for Hovedstadens Jernbane-Idræt
under DJIF, Landskredsen under DFIF.

Konerne med i åbne stævner

Efter at have læst Alfred Petersens debatoplæg og Henning H. Jensens mening i lederen angående dette, sikkert ømtålelige problem, vil jeg gerne give min mening til kende.

I vor forening har vi et damehåndboldhold bestående af vore hjemmegående koner. Dette hold deltager uden problemer i den lokale turnering.

Det er først, hvis vi vil deltage i andre byers åbne stævner, hvor DFIF's love gælder, at det kniber. Det synes jeg er urimeligt.

Hvorfor skal damerne rejse med som tilskuere, mens vi (mændene) prøver kræfter med andre hold? Hvordan der skal føres kontrol med disse »ureglementerede« hold, har jeg ikke nogen patentløsning på, men at finde en løsning var sikkert ikke umuligt.

Alfred Petersen siger i sit oplæg bl. a., at afvekslingen fra det daglige er en sund ting og af lige så stor værdi som motionen. Det synes jeg er så rigtigt, som det er sagt, og det burde DFIF støtte ved at lave den lov om, således at de omtalte damer også kan deltage i andre byers åbne stævner.

Damerne er dog ikke et tilfældigt sammensat hold, som kan sidestilles med det omtalte »skolehold«, men medlemmer i vor firmaidrætsforening. Det mener jeg gør en væsentlig forskel.

Den fejl, der er begået på Fyn, burde ikke være nok til at slutte debatten om det vigtige emne, der hedder familieidræt.

Erik Sorgenfri,
næstformand i Idrætsforeningen Posten,
Fredericia, medlem af Fredericia Fag-
og Firmaidrætsforbund.

Dansk Firmaidræts Forbund flytter nu til Tåsinge

Færdiggørelsen af Svendborg Firma Sports nye hal, Tåsingehallen, er nu så vidt fremskreden, at Dansk Firmaidræts Forbund kan overtage de nye kontorlokaler, forbundet skal råde over i hallen, omkring midten af november måned.

Kontoret vil derfor være lukket på grund af flytningen, som finder sted i dagene 15.-17. november. Efter denne sidste dato skulle Ejgon Bertelsen og Jytte Jørgensen være parate til at tage mod henvendelser på den nye adresse, som angives nedenfor.

Det har ikke inden redaktionens slutning været muligt at få opgivet forbundets nye telefonnummer, men det bringes i næste nummer af bladet.

Det kan i øvrigt nævnes, at der i forbindelse med Tåsingehallens indvielse vil være åbent hus i forbundets nye lokaler den 2. december om eftermiddagen. Alle er selvfølgelig meget velkomne.

Forbundets fremtidige adresse bliver:
*Dansk Firmaidræts Forbund,
Tåsingehallen, 5700 Svendborg.*

DANSK FIRMAIDRÆT

Udgivet i 6.600 eksemplarer

Redaktion:

Ole Wordolff, Brinken 5, st. tv.,
2600 Glostrup.
Tlf. (01) 96 11 05

Dette nummer er afsendt til
sammenslutningerne
26. oktober 1972

Trykt i Christensens Bogtrykkeri,
Bogtrykkergården A/S, Struer.

2 483 0

DANSK FIRMAIDRÆTS FORBUND

Rosenvængets Allé 1, 3.,
2100 København Ø.
Tlf. (01) 92 ØBro 5282.
Eksp.: Mandag-fredag 9-16.

BESTYRELSE:

Kst. formand:

Henry Jepsen, Luthersvej 46, 1.,
7000 Fredericia.
Tlf. (05) 92 30 47.

Kst. næstformand:

Karl Randrup, Sjællandsgade 48,
6700 Esbjerg.
Tlf. (05) 12 71 45.

Kst. kasserer:

Kaj Olesen, Nørremøllevej 23c,
8800 Viborg.
Tlf. (06) 62 54 15

Svend Fladberg, Alperosevej 2,
Ølby Lyng, 4600 Køge.

Tlf. (03) 65 32 01.

Kaj Christensen, Svalevej 16,
7100 Vejle.

Tlf. (05) 82 33 63

Henning Jensen, Havesangerv. 6,
6000 Kolding.

Tlf. (05) 52 72 62.

Børge Kristensen, Vibevej 2,

Rolfsted, 5863 Ferritslev.

Tlf. (09) 98 15 06.

Jørgen Riisom, Nålemagervej 57,
8900 Randers.

Tlf. (06) 42 60 32.

Erling Thorsen, Peter Freuchens-
vej 31, 9000 Ålborg.

Tlf. (08) 13 02 62.

Tage Carlsen, Heboltoft, Velling.
6950 Ringkøbing.

Tlf. (07) 32 14 58.

Åbne stævner indesæsonen 72-73

November

04.-05.	Ikast	Fodbold
05.	Fredericia	Fodbold/Håndbold
05.	Varde	Fodbold
11.	Nyborg	Fodbold/Skydning
11.-12.	Silkeborg	Fodbold
11.-12.	Esbjerg	Håndbold
12.	Sønderborg	Fodbold
18.	Kolding	Fodbold
18.	Vejle	Fodbold
18.-19.	Odense	Badminton
22.-23.	Brønderslev	Fodbold
25.-26.	Haderslev	Fodbold
25.-26.	Herning	Fodbold
25.-26.	Horsens	Håndbold

December

09.	Ringkøbing	Håndbold
09.-10.	Åbenrå	Fodbold
10.	Ringkøbing	Fodbold
16.	Nyborg	Fodbold
27.	Varde	Fodbold

Januar

06.-07.	DJIF i Helsingør	Fodbold
07.	Haderslev	Fodbold
13.-14.	Odense	Fodbold
21.	Sønderborg	Håndbold
21.	Ringkøbing	Fodbold
27.	Nyborg	Fodbold/Skydning
28.	Sønderborg	Fodbold

Februar

03.	Kolding	Fodbold
03.-04.	Odense	Skydning
03.-04.	Ålborg	Fodbold
04.	Haderslev	Fodbold
04.	Kolding	Fodbold
10.-11.	Svendborg	Fodbold/Håndbold/ Bordtennis/Badmin- ton/Skydning
17.	Vejle	Fodbold
17.-18.	Frederikshavn	Fodbold
17.-18.	Ikast	Fodbold
18.	Fredericia	Fodbold
24.	Struer	Fodbold
24.-25.	Esbjerg	Fodbold
24.-25.	Horsens	Fodbold

Marts

03.-04.	Vejen	Fodbold
31.	Kolding	Håndbold